

Sygn. akt III AUa 1528/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSA Michał Bober
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. w Gdańsku

sprawy K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie obowiązku ubezpieczenia

na skutek apelacji K. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt VI U 621/15

oddala apelację.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSA Michał Bober

Sygn. akt III AUa 1528/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził, że K. G. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 01 września 2014 r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał m.in., że przeprowadzone w postępowaniu administracyjnym dowody wskazują, że dokonane przez K. G. zgłoszenie do ubezpieczeń z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz zadeklarowanie podstawy wymiaru składek w wysokości 9.365 zł zostało dokonane wyłącznie na celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, tj. zasiłku chorobowego, a następnie zasiłku macierzyńskiego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła K. G. żądając zmiany tej decyzji poprzez orzeczenie, że podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 01 września 2014 r. do nadal, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżąca kwestionowała przyjęcie przez organ rentowy, że faktycznie nie prowadzi działalności gospodarczej, a zgłoszenie przez nią do ubezpieczeń społecznych prowadzenia tej działalności oraz zadeklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek miało na celu jedynie uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego, tj. zasiłku chorobowego, a następnie zasiłku macierzyńskiego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 02 lipca 2015 r. w sprawie VI U 621/15 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie była okoliczność, czy odwołująca prowadziła działalność gospodarczą skutkującą obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym. Odwołująca urodzona dnia (...) zarejestrowała działalność gospodarczą od dnia 01 września 2014 r. w zakresie pozostałej sprzedaży detalicznej prowadzonej poza targowiskami.

We wrześniu dokonała kilku transakcji, wykonała obsługę sprzątanii osiągając obroty w wysokości 464 zł. Również we wrześniu 2014 r. zaszła w ciążę. Za wrzesień 2014 r. zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9.365 zł. Od dnia 03 października 2014 r. stała się niezdolna do pracy i nie prowadziła przedsiębiorstwa. Wcześniej ubezpieczona pracowała jako kasjer-sprzedawca w sklepie. W przeszłości ubezpieczona poroniła i obawiała się powtórzenia tego stanu. Ma dwoje dzieci. Żyje w konkubinacie. Za październik 2014 r. zadeklarowała podstawę wymiaru składek w wysokości 604 zł i 19 gr.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższe okoliczności nie były sporne. Przenosząc w ustalonym w sprawie stan faktyczny na grunt przepisów prawa Sąd ten stwierdził, że odwołanie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy ubezpieczona faktycznie prowadziła działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniu społecznemu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Z kolei stosownie do art. 11 ust. 2 ustawy systemowej osoby prowadzące pozarolniczą działalność objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi podlegają na swój wniosek dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Przepis art. 13 pkt 4 ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 września 2008 r. stanowi, że obowiązek ubezpieczenia osób prowadzących pozarolniczą działalność istnieje od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Na podstawie art. 36 ust. 4 i 11 ustawy systemowej zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i wyrejestrowań z tytułu ubezpieczeń dokonuje się w terminie 7-u dni od daty powstania bądź ustania obowiązku ubezpieczenia.

W myśl art. 58 § 1 kodeksu cywilnego czynność sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek w szczególności ten, że na miejscu nieważności postanowień prawnych wchodzi odpowiednie przepisy ustaleń.

Sąd I instancji zauważył, że ubezpieczona dokonała tylko kilka transakcji i otrzymywała nieznaczające ekonomicznie dochody, które odbiegały od deklarowanej za wrzesień podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Zdaniem tego Sądu nie znajduje to żadnego logicznego uzasadnienia. Ubezpieczona nie wyjaśniła tego również w swoich zeznaniach. Ponadto już miesiąc po rozpoczęciu działalności ubezpieczona stała się niezdolna do pracy.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo o działalności gospodarczej, która weszła w życie 01 stycznia 2001 r. przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz niemająca osobowości prawnej spółka prawa handlowego, która zawodowo we własnym imieniu podejmuje i wykonuje działalność gospodarczą, czyli zarobkową działalność wytwórczą, handlową, budowlano-usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych wykonywanych w sposób zorganizowany i ciągły.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie podkreślał także, że cechy działalności gospodarczej to również fachowość, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, że jest to działanie na własny rachunek, powtarzalny związany z uczestnictwem w obrocie gospodarczym.

Sąd Okręgowy tego rodzaju cech nie dopatrywał się w działaniach odwołującej, które w ocenie tego Sądu były obliczone na obejście ustawy i jako takie są nieważne. Podkreślił, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. w sprawie III AUa 332/12 istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności. Zarówno wpis, jak i jego wykreślenie nie mają znaczenia prawnego dla bytu przedsiębiorcy, gdyż jego istnienie zależy od prowadzenia działalności gospodarczej.

Uznając, że odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem brak jest podstaw do objęcia odwołującej ubezpieczeniami z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd I instancji orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła K. G. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 58 § 1 k.c.,
- 2) naruszenie przepisów postępowania istotny mających wpływ na wynik sprawy poprzez naruszenie przepisu art. 233 k.p.c., tj. przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów,
- 3) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że ubezpieczona zgłosiła działalność gospodarczą oraz dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i przystąpiła do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w celu obejścia ustawy.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca dokonała streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz obszernie argumentowała podniesione zarzuty i twierdzenia, kwestionując przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody nie zdołała wykazać, że od dnia 01 września 2014 r. faktycznie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą.

W konkluzji apelacji skarżąca wносиła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stwierdzenie, że K. G. podlega ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 01 września 2014 r. do nadal,
- 2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie
- 3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego bądź też uchylenia tego wyroku oraz zaskarżonej decyzji organu rentowego i przekazania bezpośrednio organowi rentowemu sprawy do ponownego rozpoznania.

Pismem procesowym z dnia 17 sierpnia 2015 r., w uzupełnieniu braków formalnych apelacji, K. G. podała kwotę 42.000 zł jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja K. G. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchYLENIEM lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Z treści tej apelacji wynika zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych – przyjęcia, że wnioskodawczyni od dnia 01 września 2014 r. nie prowadzi pozarolniczej działalności gospodarczej, zaś zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego miało jedynie na celu uzyskanie świadczeń z tego ubezpieczenia.

Skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok S.N. z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, LEX 174185).

K. G. nie wykazała wadliwości rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów, co niezasadnymi czyni wynikające z apelacji zarzuty: naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd II instancji w pełni podziela poczynione w postępowaniu sądowym pierwszo-instancyjnym w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba ich powtarzania w tym uzasadnieniu (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 1999 r., II CKN 391/98, LEX nr 523662).

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się na kwestii, czy od dnia 01 września 2014 roku zachodzą ustawowe przesłanki z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm., nazywanej dalej ustawą systemową) do objęcia wnioskodawczyni: obowiązkowo ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi i wypadkowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności.

Osobę prowadzącą pozarolniczą działalność definiuje art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej stanowiąc, że jest to osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.

W myśl przepisu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 02 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r., poz. 584 ze zm., nazywanej dalej ustawą o swobodzie działalności gospodarczej) przedsiębiorcą w rozumieniu tej ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Błędnie zatem powołano art. 2 ust. 2 obowiązującej do dnia 21 sierpnia 2004 r. ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178).

Zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy systemowej osoba prowadząca pozarolniczą działalność podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania tej działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W świetle powyższego unormowania uznać należy zatem, że ustawodawca w sposób formalny określił czasowe granice podlegania ubezpieczeniom społecznym, wyznaczając je momentami rozpoczęcia i zaprzestania wykonywania

pozarolniczej działalności lub zawieszenia i odwieszenia wykonywania tej działalności na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Podzielić należy stanowisko, że ocena, czy działalność gospodarcza jest wykonywana, należy przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero w następnej kolejności - do ich kwalifikacji prawnej. Również wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej ma przede wszystkim znaczenie w sferze ustaleń faktycznych, gdyż ma on charakter deklaratoryjny. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Tym samym, istnienie wpisu w CEIDG nie przesądza o faktycznym prowadzeniu takiej działalności, ale prowadzi do wzruszalnego domniemania prawnego w rozumieniu art. 234 k.p.c., według którego osoba wpisana w CEIDG jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą (por. wyrok S.N. z dnia 18 października 2011 r., III UK 43/11, LEX nr 1365701 oraz wyrok S.A. w Katowicach z dnia 29 stycznia 2013 r., III AUa 685/12, LEX nr 1282580).

Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o rozpoczęciu wykonywania działalności gospodarczej, powodującym obowiązkowo objęcie ubezpieczeniami społecznymi, decyduje faktyczne prowadzenie tej działalności, zaś kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualne znaczenie w sferze dowodowej, nie przesądzając same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (por. wyroki S.N.: z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284, z dnia 11 lutego 2010 r., I UK 221/09, LEX nr 585715 i z dnia 19 lutego 2010 r., II UK 186/09, LEX nr 590235 oraz wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 13 lutego 2013 r., III AUa 846/12, LEX nr 1278085).

W przedmiotowej sprawie nie jest przedmiotem sporu, ani nie budzi wątpliwości okoliczność, że K. G. figuruje w CEIDG jako osoba fizyczna prowadząca od dnia 01 września 2014 r. pozarolniczą działalność w zakresie sprzedaży detalicznej prowadzonej poza siecią sklepową, straganami i targowiskami, a zatem zachodzi domniemanie prawne, że od tego dnia nadal prowadzi tą działalność.

W myśl art. 234 k.p.c. domniemanie prawne mogą być obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Domniemanie prowadzenia pozarolniczej działalności przez osobę wpisaną do CEIDG jest wzruszalne (ustawa nie wyłącza możliwości jego obalenia).

Dla obalenia domniemania wypływającego z w/w wpisu nieodzowne jest więc wykazanie, że wnioskodawczyni faktycznie nie prowadzi pozarolniczej działalności.

Do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r., II UK 148/09, LEX nr 577847).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody organ rentowy zdołał obalić, wynikające z wpisu do CEIDG, domniemanie prowadzenia przez wnioskodawczynię pozarolniczej działalności od dnia 01 września 2014 r.

W przedmiotowej sprawie to na K. G. spoczywał obowiązek wykazania, że od tego dnia nadal prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą, ponieważ to ona z powyższego faktu wywodzi skutek prawny w postaci zachodzenia podstaw prawnych do objęcia jej od tego dnia nadal obowiązkowo ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi i wypadkowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym z tego tytułu.

Jednocześnie nie zachodziły w niniejszej sprawie prawno-procesowe podstawy z art. 232 zd. 2 k.p.c. do dopuszczenia dowodu z urzędu w sytuacji, gdy odwołująca była reprezentowana w postępowaniu sądowym pierwszo-instancyjnym w tej sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – radcę prawnego (k. 3 akt sprawy).

Zasadnie Sąd I instancji uznał, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że K. G. faktycznie nie prowadzi pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 01 września 2014 r., a podejmowane przez nią czynności zmierzały jedynie do skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Zasadne jest przyjęcie przez ten Sąd, że zarówno przedłożone przez wnioskodawczynię dokumenty w postaci: faktur VAT (k. 19-28, 32-33 i 36 akt ZUS), dowodów nadania przesyłek (k. 15-18 i 35 akt ZUS) oraz podatkowej księgi przychodów i rozchodów (k. 8-14 akt ZUS), a także listy: wpłat i wystawionych przedmiotów (k. 49-53 akt sprawy), jak i jej przesłuchanie w charakterze strony (k. 54-55 akt sprawy 00:01:19) nie stanowią miarodajnej podstawy do ustalenia, że od dnia 01 września 2014 r. faktycznie prowadzi ona pozarolniczą działalność gospodarczą.

Podejmowane przez odwołującą od dnia 01 września 2014 r. sporadyczne czynności – pojedyncze umowy sprzedaży, czy jednorazowa usługa sprzątnia, wysokość uzyskanych z tego tytułu przychodów i dochodów nie dają podstaw do przyjęcia, że działalność ta podporządkowana była regułą opłacalności i zysku oraz wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Zaznaczyć należy, że pomimo przewidzianej w art. 18 lit. a ust. 1 ustawy systemowej możliwości zadeklarowania przez nią w okresie pierwszych 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe kwoty, nie niższej niż 30 % minimalnego wynagrodzenia skarżąca zadeklarowała kwotę aż 9.365 zł jako podstawę wymiaru tych składek za miesiąc wrzesień 2014 r.

Jest to sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, które nakazują przyjęcie, że przedsiębiorcy rozpoczynając prowadzenie działalności gospodarczej z reguły dążą do maksymalnego ograniczenia kosztów jej prowadzenia m.in. poprzez zadeklarowanie jak najniższej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zasadnie Sąd I instancji uznał, że przy uwzględnieniu miesięcznego przychodu, który K. G. osiągała z podejmowanych czynności zadeklarowanie kwoty 9.365 zł jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie znajdowało ekonomicznego uzasadnienia. Niewątpliwie bowiem utrzymanie tak wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe przy osiąganych przez nią przychodach i dochodach wymagałoby stałego sięgania do innych środków finansowych, aniżeli te uzyskiwane z wykonywanych czynności.

Stanowisko wnioskodawczyni, zgodnie z którym zadeklarowanie tak wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za miesiąc wrzesień 2014 roku uzasadnione było spodziewanym w przyszłości wzrostem dochodów nie znajdują żadnego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Podobnie ocenić należy jej zeznania w części, w jakiej podaje (k. 54-55 akt sprawy 00:01:19), że była w stanie opłacać składki na ubezpieczenia społeczne od zadeklarowanej za wrzesień 2014 r. podstawy wymiaru składek, ponieważ ma wystarczające oszczędności, a ponadto jej narzeczony płacił za nią rachunki.

Przesłuchanie K. G. w charakterze strony (k. 54-55 akt sprawy 00:01:19) w części dotyczącej kwestii faktycznego wykonywania przez nią pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 01 września 2014 r. niewątpliwie oceniać należy w świetle rażącej dysproporcji zachodzącej pomiędzy kwotami uzyskanych przez nią we wrześniu 2014 r. przychodów i dochodów, tj. odpowiednio 514,94 zł i 69,70 zł (k. 13 akt ZUS) oraz kwotą zadeklarowanej podstawy wymiaru składek za ten miesiąc, tj. 9.365 zł.

Analiza przeprowadzonych w sprawie materiałów dowodowych jednoznacznie wskazuje, że dokonywane przez odwołującą czynności służyć miały jedynie sztucznemu wykreowaniu od dnia 01 września 2014 r. tytułu prawnego

– prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej celem obowiązkowego objęcia ubezpieczeniami społecznymi od tego dnia.

W oparciu o przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, iż zadeklarowanie przez wnioskodawczynię od dnia 01 września 2014 r. nieproporcjonalnie wysokiej podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w stosunku do deklarowanych przychodów i dochodów miało jedynie na celu uzyskanie przez nią wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy faktycznie brak jest tytułu prawnego do jej podlegania tym ubezpieczeniom.

Sąd II instancji nie kwestionuje prawa kobiet w ciąży do podejmowania i prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w celu ich objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi z tego tytułu, lecz chodzi o rzeczywisty tytuł podlegania tym ubezpieczeniom, a nie sztucznie wykreowany jedynie celem uzyskania (nieproporcjonalnie wysokich w stosunku do uiszczonych składek) świadczeń z tych ubezpieczeń.

Takie sztuczne kreowanie tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym stanowi w istocie działanie na szkodę Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pozostałych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych, które nie zasługuje na ochronę prawną.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 58 § 1 k.c. poprzez zastosowanie tego przepisu Sąd ten wskazuje, że jest on uzasadniony, ponieważ zgłoszenie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej do ubezpieczeń społecznych nie stanowi czynności prawnej prawa cywilnego, która podlega ocenie na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.c. (por. wyrok S.N. z dnia 29 marca 2012 r., I UK 339/11, LEX nr 1289188). Jednocześnie podkreślenia wymaga, że uchybienie to nie wpływa na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Ponieważ K. G., wbrew spoczywającemu na niej obowiązkowi wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie zdołała wykazać, że faktycznie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 01 września 2014 r., a zatem zasadnie Sąd I instancji uznał, że nie zachodzą podstawy prawne z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej do objęcia jej od tego dnia: obowiązkowo ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi i wypadkowym oraz dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym z tego tytułu.

Wobec powyższego, uznając apelację K. G. za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSA Michał Bober